

»Mit barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit« (Luk. 15,31)

Bevar det, der er dig betroet!

Sådan skrev *Paulus* til sit åndelige barn, *Timoteus*, i sit første brev til ham (6,20), og han gentog det med lidt andre ord i sit andet brev: »Bevar ved Helligånden, som bor i os, den skønne skat, der er dig betroet« (1,14).

Hvad var betroet Timoteus?

Han havde fra barndommen af *kendt de hellige Skrifter* (2.Tim. 3,5). Men ingen bevarer et levende og livgivende kendskab til dem, hvis ikke han/hun stadig fordyber sig i dem og således *lever* af ethvert ord, der udgår af Herrens mund.

Timoteus kunne få hjælp hertil ved at tænke på sin Mormoder *Lois* og sin Moder *Eunike* (2. Tim. 3,14 og 1,5), thi i dem boede en oprigtig tro, d.v.s. en tro, der var virksom i kærlighed.

Der var altså betroet Timoteus *nogle eksempler til efterfølgelse*.

Jeg har selv mange sådanne forbilleder – og lykkeligvis lever nogle af dem endnu – prøvede, kærlighedsfyldte, selvforglemmende – en daglig hjælp til ikke at lade hænderne synke, men følge deres eksempel.

Mine forældre blev først sent personlige kristne, men de har efterladt mig en skøn skat, som jeg nødig vil miste. De gav os en god opdragelse med vægt på pligt-troskab, orden og ordentlig opførsel.

Far tillod ikke, at vi kom for sent. Han åbnede vore øren for den klassiske musik (og havde som følge heraf svært ved at forstå, at vi kunne udholde den musik, som strengkorene i en fri forsamling, vi var begyndt at komme i, bød på.) Jeg har tænkt på, om ikke Timoteus også har modtaget en skøn arv fra sin *græske Fader* (Ap. G. 16,1). Jeg kan vanskeligt forestille mig andet.

Mange af *mine lærere* i barneskolen, mellemskolen og gymnasiet har også efterladt mig en skøn skat. De åbnede den danske kulturs rigdomme for os og lærte os at stå vagt om det danske sprog.

Endelig har jeg siddet under en forkyndelse, som i mine unge år såede den gode sæd dybt i mit hjerte – pastor *Aage Westergård* i Hellig Kors, stiftsprovst *Ussing* i Domkirken, professor *Hallesby* ved studenterstævne og i Trinitatis – pastor *Fjord Christensen* i Teknologisk Institut og kontorchef *Eyvind Sivertsen* i hans hjem på Sortedams Dosseringen.

Hvordan bevare den skønne skat?

Man må værdsætte den. Altså ikke være

overlegen i forhold til den og slet ikke tage den som en selvfølge. Den skønne skat er Guds samlede nådegave til enhver af os. Jeg føler, jeg har fået meget betroet. Der ventes derfor med rette meget af mig. Jeg skal aflægge regnskab for meget.

Paulus siger til Timoteus: »Bevar ved Helligånden, som bor i os, den skønne skat, der er betroet dig.«

Ved Helligånden – ellers går den tabt! Helligånden er det modsatte af tidsånden. Ligger vi under for tidsånden, kan vi hverken bevare den åndelige eller den kulturelle skat, Gud har betroet os. Tidsånden er en fjende af det sandt menneskeværdige. Dens mål er at forfladige og derefter at tilintetgøre alt, hvad der har med en skøn skat fra tidligere slægter at gøre, ganske særligt den skønne skat, som vor Herre Jesus efterlod sig og indsatte os til arvin-gen af.

Helligånden giver os at kende Guds tanker og Guds veje. Det er den sande erkendelse. Den erkendelse, som udspringer af tidsånden, er kun erkendelse af navn.

Helligånden åbner evangeliet for os, så det bliver kraften i vort liv. Glæden hersker over utilfredsheden – kærligheden over selvisheden – og freden sætter enhver ting på dens rette plads.

Jeg skrev »ting« – men lad mig sige: freden giver ethvert *livsområde* dets Gud-givne plads, d.v.s. den rette plads, hvor livet udfolder sig, som Skaberen vil det.

Den skønne arv fra mit barndomshjem og min ungdom indeholdt bl.a. et ærbødigt og kærligt forhold imellem børn og deres forældre, unge og ældre – et ærbart forhold imellem de to køn – et åbent, modtageligt øre for alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd – herunder først og fremmest et åbent øre for en vægtig og værdig forkyndelse af Guds evangelium.

Livsområderne var ikke på forkert plads, ude af kontrol, men på deres rette plads – derfor kunne ungdomslivet udfolde sig uden at bukke under for det, der fornedrer og forfladiger.

Når vi gjorde noget forkert, forblev det ikke upåtalte. Jeg blev som tyve-årig ung mand kaldt ind til min gode ven, *Peter Hvidts* Fader, som var retspræsident. Han bød mig tage plads på den modsatte side af ham ved skrivebordet. Så sagde han: »De gik for vidt i Deres muntherhed i går aftes. Tænk på, hvad De gør som en kristen!« Jeg takker den dag i dag Gud for

retspræsident *L. N. Hvidt*.

Vi var langt fra fejlfri, og vi faldt også for fristelser – men vi var beskyttede af den skønne arv, vi havde fået. Og ved Guds nådes rigdom blev vi bevaret.

Jeg skriver »vi« – desværre omfatter det ikke alle mine ungdomsvener.

Omfatter det mig selv? Jeg har fået så meget, at jeg ængstes for, om jeg har taget vare på det, som jeg burde.

Jeg har, som før nævnt, nogle strålene eksempler i min nære vennekreds. Jeg kunne nævne adskillige, men vælger to søstre i Herren – den ene 89 år, den anden 95. Ingen af dem har fået en sådan begunstiget ungdom og opdragelse som jeg – og dog forekommer det mig, at de har langt mere end jeg af det, Paulus først og fremmest forstår ved den skønne skat: *livet med Kristus, kendskabet til Ham, efterfølgelsen af ham*.

De blev begge sendt ud at tjene, da de var 14 år. Hun, der nu er 89, fandt det svært og græd, da hun havde fri fra tjenesten og kom hjem til sine forældre. Da tog hendes Fader hende på sit knæ og sagde: »Sådan er livet, min pige!« Da de så bad sammen, knælede hele familien. Da hun, der nu er 95, blev sendt ud, sagde hendes Fader til hende: »Kom aldrig i gæld til noget menneske – betal altid, hvad du er skyldig – og husk altid at malke koen helt, thi det bedste af mælken kommer sidst ud!« Ingen af dem har haft, hvad man kalder et *let* liv. Begge har derimod haft et *rigt* liv. Ingen af dem er akademiker, men begge har den lønlige visdom, som kun erhverves i lydheden mod Herren, og som overgår al intellektuel visdom.

Disse to gamle kvinder har ikke blot bevaret den skønne skat, der blev betroet dem – de har *forøget* den!

Kun ved at forøge den Gud-givne skat bevarer man den! Disse to har en dannelse, som er højere end den, man får i dannede kredse! De har Helligåndens dannelse og udstråler derfor kærlighed, glæde og fred.

Jeg takker dagligt Gud for sådanne venner og eksempler til efterfølgelse, thi de er mig en uvurderlig hjælp til selv at bevare den mig betroede skat ved at forøge den.

Let eller svært?

Man får ikke det indtryk, at Paulus lover Timoteus et let liv. At bevare den betroede dyrebare skat går ikke af sig selv.

Timoteus var veg af natur, grænsende til fejghed. Det måtte han kæmpe imod for

at bevare den skønne skat. Paulus opfordrer ham derfor til at *opflamme* den nådegave, han havde fået (formentlig forkynselsens nådegave) og til at *være med til* at lide ondt for evangeliet (2. Tim. 1,6 og 2,3).

Er det ikke for meget at forlange af en ung mand? Hvis vi forestiller os, at Timoteus var kommet hjem til sin åndelige Fader og havde grædt sine tårer (som vor 89-årige søster, da hun som 14-årig var sendt ud for at tjene hos fremmede), mon da ikke Paulus havde taget ham i sin favn og sagt til ham: »Sådan er kristenlivet, mit barn,« og mon de da ikke sammen havde bøjet deres knæ og udøst deres hjerter for Gud?

Sådan er kristenlivet! Kampen imod

tidsånden gør os ikke elskede og populære – og dog ligger livets fylde ikke i tidsånden, men i Helligånden – ikke i tidens tanker og metoder, men i Guds!

Let eller svært? Jeg har aldrig hørt en Jesu Kristi efterfølger sige: »Du kan tro, jeg har haft et svært liv!« Paulus kunne nok sige: »Hvilke forfølgelser har jeg ikke døjet!« men tilføjer straks: »og Herren har friet mig ud af dem alle« (2. Tim. 3,11).

Udefra betragtet ser kristenlivet svært ud. »Vi skal igennem mange trængsler indgå i Guds rige – alle, der vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus, skal forfølges« – det lyder svært – meget svært endda! Men de, der har taget Jesu åg på sig, erfarer midt i det svære, at hans åg er gavnligt og hans byrde let (Matt. 11,30).

Den skønne skat

Den skønne skat, der er os betroet, kan næppe udtømmende beskrives, dertil er den alt for stor og herlig. Lad os imidlertid betragte den under to synspunkter: (1) livet og (2) livets opgave.

Livet

Livet er Guds gave og som sådan underfuldt. Ingen kan tage et lille barn i sine arme uden at betages af det underfulde, uforklarlige, uendeligt rige.

Alt, hvad der krænker livet, byder os imod. Vi bedrøves, når vi møder hærgede mennesker, og døden er livets fjende.

Som livet former sig for de allerfleste, tør vi imidlertid ikke sige, at det er en skøn skat. Vi er omgivet af fattigdom overalt på jorden, af rædsel og elendighed, og vort eget privilegerede samfund er fyldt af menneskelige vrag.

Livet er ikke paradisisk. Syndens hærigen nedbryder det og berøver det skønheden.

Det var til »denne verdens jammerdal«, vor Frelser kom for at skænke enhver, der tror på Ham, det *evige* liv.

Det evige liv – kan nogen tænke sig en skønnere skat? Det er livet i dets fylde her og nu, altså i dag – det liv, som døden har mistet sin magt over.

Dette liv er så meget mere underfuldt, som det ikke blot er et værk af Guds skaberhånd, men tillige et værk af hans frelserhånd – den, i hvem man til evig tid kan se naglegabene.

»At leve er mig Kristus«, udbryder Paulus og giver dermed udtryk for, at livet er uendeligt rigt – i virkeligheden ubegribeligt rigt. Der fattes ham derfor aldrig noget. »Alt formår jeg i Ham, der giver mig kraft,« siger han og vidner om, at livet nærmest er æventyrligt – han behøver

aldrig at bukke under i nogen situation!

Han vidner om, at *alt hører Guds børn til* være sig de største mennesker eller »verden eller liv eller død eller det, der nu er, eller det, der skal komme – alt hører os til, og vi hører Kristus til« (1. Kor. 3,21-23). Kan man så forlange mere? Kan skatten blive skønnere? Selv døden tilhører os, men vi ikke den! Den kan altså ikke berøve os det mindste af vor skønne skat!

»Alt mit er dit!« sagde Faderen til sin søn. Det havde han ikke lagt mærke til og ikke frydet sig over (Luk. 15,31).

Det *evige* liv – den *skønne* skat – *alt* gav vor himmelske Fader os ved sin Søn, vor Frelser – alt uden undtagelse! Lad os give os tid til at lægge mærke til det i dag, at vi ikke skal eje så meget og dog gå omkring, upræget og upåvirket deraf.

Vi må imidlertid erkende, at denne vidunderlige skat har vi i lerkar, altså i skrøbelighed, svaghed og – jeg behøver næppe at uddybe det, thi du kender dig selv, ligesom jeg kender mig selv.

Gud er ikke veget tilbage for at skænke skrøbelige, uværdige mennesker som os sin skønne skat, det evige liv i hele dets fylde. Han synes end ikke at være betænkelig ved at gøre det! Han gør det med glæde!

Gud ved, hvad Han gør! Han kendte enhver af os forud – vore karakteregenskaber – vore store begrænsninger – hele vort væsen i al dets for os selv ubegribelige uforståelighed. Han kendte med andre ord vort *kød*!

Det gør Hans overvældende nådes rigdom imod os endnu mere overvældende. Intet øjeblik overvejer Han at tage den skønne skat fra os. Han vil derimod, at den sejrer over vort kød! Og det gør den!

Vor skrøbelighed har underligt nok

Vi oplever undertiden, at det nærmest ser håbløst ud – vi kan komme i tvivl, om vi overhovedet kan klare det – om skatten er ved at glide os af hænde. Da gælder det fremfor alt om, at vi sætter vor lid *fuldt ud* til Ham, der kalder os, og stoler på, at Han vil også gøre det, som Paulus siger til tessalonikerne (1. Tess. 5,24). Til Timoteus siger han det med disse ord: »Jeg kender Ham, som jeg har sat min lid til, og *jeg er vis på*, at Han har magt til at bevare den skat, som blev mig betroet, til hin dag« (2. Tim. 1,12).

At bevare den skønne skat ved Helligånden, som bor i os, er at lade Jesus bevare den for os. Det gør Han derved, at Han bevarer os.

den fordel forbundet med sig, at ingen finder på at tænke, at den skønne skat med dens overvældende kraft kommer fra os selv.

Den har endvidere den fordel, at ingen af os er i stand til at rose sig eller blive stor på det.

Guds nådes overvættede rigdom tilregner os ikke vore nederlag, vore fald, men tilregner os Hans egen fuldkomne retfærdighed – ja, den tilregner os, som før sagt, alt, hvad Hans er!

Vi begynder at fatte og også at føle, at Han elsker os med en kærlighed, der ikke tåler, at vi går glip af hans skønne skat eller mister noget af den.

Jeg skrev: vi *begynder* at fatte – men vi når aldrig til den fulde erkendelse af Kristi kærlighed, før vi er samlede med alle hans hellige hjemme i herligheden, thi den overgår al erkendelse.

Jo mere vi kender Kristi kærlighed, des mindre er der plads til nogen frygt i vor samvittighed – end ikke frygt for dommen. Guds skønne skat er så mægtig, at den fremstiller os uden dadel for Kristi herlighed og det endda *med fryd*!

Denne gave er allerede nu i dag helt og fuldt vor ved troen på vor Herre Jesus!

Tanken på at have gjort sig fortjent til den er dødsdømt. Guds er gaven. Ham tilhører æren og prisen og tilbedelsen alene!

Livets opgave

Vor »opgave« er at leve det evige liv midt i tiden og forkrænkeligheden. Gud har sat os hver på sin plads, så at Han overalt har nogle, der ser længere end til døden og har et herligere mål end det jordiske.

Deres mål er dybest set at *tjene*. Det evige liv er ikke selvisk, men selvhængigvende. Kærligheden er dets drivkraft.

Vi bærer vor egen byrde – og vi bærer *hverandres* byrder! Heri ligger rigdom og glæde.

De daglige pligter er os ikke ligegyldige i en falsk åndelighed. Vi udfører dem af hjertet som for Gud – det giver glans over livet – evighedsglans!

Vi ser det store i det små, det evige i det timelige, blot vi ikke er forjagede.

Når det svære møder os, oplever vi, at den skønne skat er i et skrøbeligt lerkar. Vi forstår ikke, hvorfor det skulle ske. Vi forstår heller ikke, hvad det skal tjene til. Vore følelser er ikke stemt i dur, men i moll. Vi synger snarere sørgesange end glædessange. Vi er bedrøvede, slået til jorden, vore hænder synker sammen.

Da prøves vor tro – og da erfarer vi, at Gud holder os fast til Kristus, hvem vi selv har svært ved at holde fast ved. Det viser sig, at den skønne skat, Han har be-

troet os, var stærk nok til at føre os igen – nem det, vi ikke selv kunne klare.

Da lærer vi så småt, at hvedekornet må falde i jorden og dø, hvis ikke det skal forblive det ene korn, men bære frugt.

Tjeneste er altså ikke præcis det samme, som vi mente. Han, der sagde om sig selv: »Jeg er vejen og sandheden og livet,« tjente sin himmelske Fader og os ved at give livet hen i døden for os alle – derved bar han megen frugt.

Han sagde og siger: »Følg mig!« Disse ord er ikke blot et bud; de er tillige en gave: efterfølgelsen forvandler tab til vinding!

Således lader Han, der er alle gode givers Giver, den skønne skat, Han har betroet os, øges og vokse under vanskeligheders, skuffelsers og trængsels tryk.

Det ender aldrig med en træt resignation. Vel melder trætheden sig, men den

evige glæde lukker ikke døren op for den vemodige resignation.

Når man som ældre genoplever sit liv i erindringen, ser man, at alt uden undtagelse har samvirket til gode for en.

Alt, hvad vi har udrettet, har Du, o Gud, gjort for os!

Ordet »opgave« kan ikke helt stryges fra livet med Guds skønne skat, men eftertrykket ligger på gave – altså *opgave!*

Vor opgave består mest i at *tage imod alle* Guds gaver – tage imod hans råd – hans vejledning – også hans tilrettevisning og tugt – altså altid lytte mere til Gud end til os selv og andre mennesker. Det er at blive i saligheden og på salighedens vej.

Da får vi, som *Grundtvig* siger, lyst og lykke til at gøre gavn, *som Gud det vil* på allerbedste måde.

Den skønne skat og vor næste

»Du har fået en ny bil!« »Du har fået en ny hat!« Den slags ting lægger folk mærke til.

»Du har fået et nyt liv!« Lægger de også mærke til det? En ny bil, en ny hat, et nyt hus, o.s.v. er alt sammen uden betydning for den eller dem, der lægger mærke til det. Vor nye jordiske ejendele kan ikke hjælpe en eneste af dem ud af den evige fortabelse – men det kan vort nye liv, det evige liv i syndernes forladelse, i den evige glæde, i Guds kærlighed, i fred med tanke på døden, i forvisning om evig herlighed i et opstandelseslegeme!

Det nye liv, den skønne skat, Gud har givet os, er et *under* – et brud på alle naturens love og al menneskelig tankegang. Han sendte sin Søn, den eenbårne til den mørke verden som verdens Lys – hvilket Lys! Jesu fødsel er *et under*, et brud på naturens love, thi hans Moder kendte ikke nogen mand – hun undfangede Ham ved Guds Ånd!

Hans liv og adfærd var *et under*, thi han er det eneste menneske, der aldrig faldt for nogen fristelse, skønt han blev fristet i *alt*, d.v.s. fristet i mere end noget andet menneske er fristet i.

Dertil kom de vidunderlige gerninger, Han gjorde. De kan ikke opregnes. Han helbredte visse steder alle håbløst syge, rensede alle deres spedalske, gav alle blinde deres syn – og gjorde det som noget for ham ganske naturligt, skønt det var gerninger, der gennembrød alle naturens og forkrænkighedens love.

Det vidunderligste af alt var, at han sagde til mennesker med en tyngtet samvittighed: »Dine synder er dig forladt!«

Men Ham vragede de og beviste dermed, at menneskene elsker Mørket mere end Lyset, Løgnen mere end Sandheden, Hadet mere end Kærligheden.

De klyngede ham op på et kors! Og her gør Han noget endnu mere *underfuldt* end alle sine undergerninger: Han beder Gud tilgive dem, hvad de gør med ham!

Da han bøjede sit hoved ned i døden, havde han sonet hele verdens synd – et værk så vældigt, at ingen tanke fuldt ud fatter det, ingen logik indpasser det i sit system – det er Guds uudgrundelige frelse for enhver forpint synder, der åbner sig for så overvældende en kærlighed og nåde!

Han blev begravet – men så gennemfører Gud den Almægtige det *under*, der endog strider imod dødens uovervindelige lov: Han oprejser sin Søn, som han gav hen i døden på et kors, fra de døde – d.v.s. oprejser ham *legemligt*. Hans legeme var borte fra graven. Linklæderne lå ordentligt på deres plads. Og han mødte sine få disciple i sit *opstandelseslegeme*, der er hans døde legeme med alle naglegabene i opstandelsesherlighed, ubundet af rum og tid.

Alt dette underfulde har han »gentaget« på os, da han frelste os, thi hvad er hans frelse andet end Guds nådes *undergøring* i vort liv?

Han rensede os for al syndens spedalskhed – han gav os, der var blinde og døde for al Hans herlighed, vort syn og vor hørelse – ja, han opvakte os fra den evige død i vore synder og overtrædelser og udøste Guds kærlighed i vore hjerter. Er det andet end *under* på *under*, nåde

over nåde, en herlig og skøn skat, langt ud over, hvad vi kunne bede om eller forstå, uendeligt langt ud over, hvad vi havde fortjent!

Er *underet* forsvundet af vort liv, da er Kristus også forsvundet fra det!

Dette, kun dette er »det nye«, som har betydning for vor næste. Derfor kan vi undvære alt det andet »nye«, blot vi kan bringe ham/hende, der i dag er vor næste, dette »nye«, der altid er dagsfriskt, fordi det er evigt nyt! Hans nåde var jo ny over os i *morges!*

Vor næste

Kommer vi i dag forbi et menneske, der er faldet iblandt røvere og nu ligger halvdød på vejen, berøvet alt, hvad da?

Det kan være et menneske som synderinden, grebet på fersk gerning, fortvivlet over sig selv, uden håb.

Det kan være en fornægter som Peter, en frafalden kristen, der græder over sig selv og sit forspildte liv.

Det er mennesker med knuste hjerter – sørgende, døende, ulykkesramte, uden håb, uden nogen fremtid.

Tænk, sådanne er, uden at de selv ved det, mere beredte til Guds nådes *under* end alle andre, der har deres på det tørre.

De er komplet ligeglade med din nye bil eller nye kjole eller nye hus – men kommer du til dem, fyldt af frelsens under i dit eget liv, da har du noget at række dem – det eneste nye, der kan gøre alt nyt også i deres liv.

Kun det *underfulde*, Guds kærligheds *under* kan rejse dem op som nye mennesker, hvis synd er slettet ud, og i hvis hjer-

ter Gud selv har taget bolig ved sin hellige Ånd.

Kommer vi til dem med noget mindre, da går vi dem i virkeligheden forbi lige-som præsten og leviten (Luk. 10,30 flg.).

Jeg har før citeret, hvad vor dyrebare, viise, kærlighedsfyldte ven *Chr. Ramild* sagde, når nogen spurgte ham, hvornår han var blevet frelst: »Det blev jeg i *morges*; da var Guds nåde *helt ny* over mig synder!« – og den nyfrelstes glæde og oplagthed til at vidne om Jesus prægede ham dag efter dag, år efter år!

Derfor rakte han altid den mødige et

bæger koldt vand og styrkede den trætte med et ord.

Men det kan også være, at vor næste er en dansker, som danskere nu er, uden noget dyb i sin sjæl – måske et pænt, agtværdigt menneske – måske et mindre pænt og agtværdigt menneske. De synes ikke umiddelbart at trænge til Guds nådes under i deres liv – men hvem ved, om du måske kan bringe dem til at trænge dertil og længes inderligt derefter!

Du skal næppe gøre dig specielle anstrengelser for at bringe dem dertil, men om din færd i dag bærer vidne om

Frelsens skønne under i dit eget liv – om dit lys skinner for dem – og der fra dit indre flyder strømme af levende vand – om din sjæl er som en vandrig have – om du kommer med det eneste nye, der ingen lighed har med alt det nye, mennesker finder på, da kan det ikke undgås, at du vidner for dem på en måde, de ikke kan ryste af sig – og hvad da?

Enten bliver de dine fjender, eller også kommer de en dag til dig for at »tale ud med dig« – og det fører til, at Guds nådes under nu også fuldbyrdes på dem!

Den skønne skat i al dens herlighed

Den skønne skat, der er os betroet, kan vi endnu ikke se. Vi ejer den ved troen uden at se den. Helligånden, der fylder vort hjerte med tro, håb og kærlighed, er et pant på, at vi en dag skal eje den fuldt ud, d.v.s. *synligt*.

Den dag venter vi på med længsel – og mere end det: hele skabningen sukker også efter den dag, thi når den kommer, vil forkrænkelsen ikke mere have noget at sige.

Dagen kaldes undertiden for *Jesu Kristi dag*, d.v.s. den dag, da Han åbenbarer sig i kraft og megen herlighed. Da skal vi, der elsker ham, se ham, som han er i sit herlighedslegeme, og blive ham lige, altså selv iføres herlighedslegemer og gå ind til al hans herlighed, som da er synlig.

Vi kan ikke nu forestille os dette, thi vi er endnu dels i forkrænkede legemer, dels bundet til tiden og rummet – hvordan skulle vi kunne fatte, hvad et herlighedslegeme er – et legeme, forkrænkelsen ikke har den mindste magt over – et legeme, der hverken er bundet til tiden (fortid, nutid, fremtid) eller rummet (det og det sted)? Vi kan også kun svagt forestille os et skaberværk, i hvilket der ikke lyder et eneste suk, »hvor blomsten ej visner, hvor fuglen ej dør, hvor lykken er skinnende klar, men ej skør,« som *Grundtvig* synger – vi kan overhovedet ikke forestille os, hvor skøn vor skønne skat er!

»Er det så skønt, Herre Jesus,« sagde en af vore nære venner, idet hun gik over grænsen.

»Men der er jo Lasse,« sagde en af min hustrus familiemedlemmer i forrige slægtled, idet han som gammel mand gik ud af tiden og så sin lille søn, som han havde mistet ved en drukneulykke.

Stefanus så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd (Ap. G. 7,55), og mange af blodvidnerne har aflagt et tilsvarende vidnesbyrd: Herligheden omstrålede dem midt i martyriet.

Apostelen *Peter* kalder det for *genoprettelsestiderne*, da alt skal blive genoprettet (Ap. G. 3,21), men giver os ikke yderligere enkeltheder om dem.

Herren skal aftørre enhver tåre af sine børns øjne – og der er sandelig mange, der har grædt og grædt. *Norges* nationalsang synger om »alt, hvad fædrene har kæmpet, mødrene har grædt, har den Herre stille lempet, så vi vandt vor ret« – og det skal i fuldeste mening være virkeligheden den dag, Herren skaffer sine udvalgte *ret* – i hast – i et øjeblik!

Der skal ingen død være mere. Det er endnu mere end, at ingen skal dø. Det betyder, at livet skal udfolde sig uden at møde nogen nedbrydende modstand i hele dets egen fylde af kærlighed, glæde og fred tillige med indsigt i Guds frelsesråd fra før verdens grundvold blev lagt – ja livet skal udfolde sig igennem alle evighedsers evigheder, svarende til at Guds væsen og rigdomme er *uudtømmelige* – intet står stille – det er evigt »interessant« – selvom Gud bliver alt i alle, forbliver vi dog skabninger – ingen af os bliver Gud – derfor forbliver der i alle evigheder en aldrig, end ikke i evigheden ophørt »afstand« imellem HAM og os – og det gør det evige liv i fuldkommenheden til noget over al forstand herligt, rigt og »interessant«! Vi bliver ikke eet med Guddommen, som mystikerne mener, men vi forbliver hver og en den, jeg er ved Guds nåde, og Han forbliver DEN, HAN ER! Det er et jeg-du forhold både i forhold til den treenige Gud og i forhold til hverandre – og derfor så »interessant«, at vi ingen virkelig forestilling kan gøre os derom hernede.

Hele universet, hele skaberværket er genoprettet. Heller ikke det er vi i stand til at forstå. Blomster, buske, træer, markens dyr, himmelens fugle, havets fisk – alt er genoprettet – »Alt er skabt af Ham og til Ham« – hvad det indebærer, ser vi da!

Jeg har altid været betaget af *N. P. Wetterlunds* sendebrev til hans venner. Et af dem hedder *Pinselilien*. Om jeg helt kan forstå og følge ham, ved jeg ikke. Vor egen *B. S. Ingemann* var af samme opfattelse som Wetterlund, og *Grundtvig*, så vidt jeg forstår ham, også. Lad os lytte til Wetterlund og få vort hjerte vendt imod det høje:

Jeg har en pinselilie på mit bord. Hun står nu på sit jordelivs middagshøjde. Hendes glæde er stor, og hun aner en endnu større!

I sit kerubiske væsen bærer hun Den Eviges navn, navnet *Jeg Er* (2. Mos. 3,13-15). I dette navn er hun til, så længe Gud er til. Det er dette, hun mærker. Deraf den fryd, hun aner (Rom. 8,19-21).

Snart synker hendes sol. Og hun bøjer sig ned med suk under forkrænkelsen lov. Døden nærmer sig. Stille og mild er hendes kval. Sagte skrider hun frem ad sin smertes vej. Paradiset åbnes af liliernes engel, Ømt tager han den fine og lutrede liliesjæl i sin hånd. Og han bærer den til dens plads i skabningens beståen i Kristus og planter den ved livets træ ved livets flod (Kol. 1,16-17 og Åbenb. 22,1). Der står hun som himmelsk herlighedslilie og trives i højeste liliefryd, så længe Gud hedder *Jeg Er*.

Der taler hun liliesproget, som under forgængeligheden blot blev fremstammet, og siger med alt det skabte: »*Ham, som sidder på tronen, og Lammet tilhører lov og pris og ære og magt i evighedernes evighed*« (Åbenb. 5,13).

Men der findes en »pinselilie« af uendeligt højere rang: *pinse-Ånden, den første kærligheds lilie med 16 blade* (læs 1. Kor. 13).

Har jeg den, da har mit liv sin »liliegåde« midt i »den store bedrøvelse« (Åbenb. 7,14), og da bliver min død en lilielied, som fører mig ind blandt myriader af »lilieånder« i blomsterengen ved livets

flod (Hebr. 12,23).

Får jeg den død som Guds gave i hans store barmhjertighed, da skal jeg gense dig, du Guds skønne lilie, som nu står på mit bord, og som allerede i tidens morgen-

time blev »skabt i og til Kristus« (Kol. 1,16). Og der skal jeg skue din herlighed og indånde din himmelske duft og høre din pris i evighedernes evigheder!

Til da, farvel! Og tak for de liliestun-

der, du har skænket mig!

– Så langt Wetterlund!

Vi går en uudsigelig herlighed i møde – en uforkrænkelig, ubesmittelig og uvis-nelig arv!